

III. TEOLOGIA SISTEMATICĂ

PRIMIREA LUI HRISTOS SAU A IUBIRII LUI DUMNEZEU ÎN VIAȚA NOASTRĂ (CUVÂNT LA DUMINCA DUPĂ NAȘTEREA DOMNULUI, FUGA ÎN EGIPT - MATEI 2, 13-23)

VALER BEL

Abstract.

Receiving Christ or God's love into our lives. The Nativity is the ultimate manifestation of God's love, the only new thing under the sun. We will never be able to measure and never fully comprehend with our minds the dimensions of this extraordinary event of God's descent among men as true God and true man. God met our deepest aspirations and gave us an unexpected and unexpected gift. When we could no longer go to Him, because of the darkness of our sin and misery, He came to us as a great and clear light. But He calls us to sense and see His presence and work in the Church and in the world and to receive Him in our lives. An important role for the response to the call of the Savior is the participation in the Church services, because living the history of salvation is updated and made accessible to everyone in the Church services.

Keywords: *Nativity, Christ, God's love, Church, Savior, Church services.*

Întru aceasta s-a arătat iubirea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a trimis în lume ca prin El viață să avem (*I Ioan 4,9*)

Am prăznuit în pace și cu bucurie sfântă Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, Care este darul suprem al iubirii lui Dumnezeu către noi, așa cum foarte frumos a spus Părintele Dumitru Stăniloae. Căci Nașterea

Domnului este manifestarea supremă a iubirii lui Dumnezeu, singurul lucru nou sub soare (Sf. Ioan Damaschin), pentru că nașterea Domnului ni-L arată pe Iisus Hristos din Nazaretul Galileei ca fiind Emanuel, Dumnezeu cu noi.

Din iubire pentru noi, Dumnezeu Însuși Se coboară prin Fiul Său, din cerul slavei Sale și vine în planul nostru de existență. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Fratele nostru, Și-a asumat viața noastră, în întregimea ei, cu toate durerile și pătimirile noastre, dintotdeauna, arătându-ne prin aceasta sensul și valoarea netrecătoare a vieții noastre și a tuturor străduințelor noastre spre bine. Intrând în condiția umană, El ne-a arătat că o cunoaște și o înțelege, că o împărtășește pentru ca și noi să ne putem împărtăși de viața și iubirea lui Dumnezeu și că sub îndrumarea învățăturilor Sale ne putem trăi viața, avându-L cu noi pe Dumnezeu, Care ne-o binecuvântează, ne-o împlinește și ne-o desăvârșește.

Nu vom putea măsura niciodată și nu vom putea niciodată cuprinde în întregime, cu mintea noastră, dimensiunile acestui eveniment extraordinar al pogorării lui Dumnezeu printre oameni, ca Dumnezeu adevărat și om adevărat. Dar înțelegem totuși, și aceasta este foarte mult, că numai așa era posibilă ridicarea noastră dincolo de limitele pe care ni le impune condiția noastră de făpturi create, pământești și căzute. Numai așa se puteau deschide ochii credinței noastre spre cunoașterea sensului adevărat al existenței noastre și a celor de dincolo de limitele acestei lumii marginite și trecătoare, care nu poate împlini dorința noastră de viață împlinită și netrecătoare. Acum înțelegem că Dumnezeu a venit în întâmpinarea aspirațiilor noastre celor mai profunde și ne-a făcut un dar nesperat și neașteptat. Când nu mai puteam merge noi spre El, din cauza întunericului păcatului și mizeriei noastre, a venit El la noi ca o mare și limpede lumină. Sfântul Apostol Pavel spune, în acest sens, că: „Dumnezeu, bogat fiind în milă, pentru multa iubire cu care ne-a iubit. Pe noi cei ce eram morți prin greșelile noastre, ne-a făcut vii împreună cu Hristos (*Efeseni 2, 4-5*). El Și-a revărsat iubirea Sa nemărginită, ne-a restaurat în demnitatea de fii ai Săi, din care căzusem, ne-a arătat cine suntem și a dezlegat pentru noi taina lumii și a noastră.

De la început, din timpul nașterii Domnului, de-a lungul istoriei și până în zilele noastre, atitudinea în fața Tainei Întrupării lui Dumnezeu în istorie a împărțit oamenii în două, cu opțiuni diametral opuse. Cuvintele drepțului Simeon adresate Mariei, Maicii Domnului, atunci când L-a întâmpinat la aducerea la Templu: „Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora ...și ca un semn care va stârni împotriviri” s-au împlinit din zilele Lui Irod și se împlinesc mereu (*Luca 2, 34*).

Pe de o parte sunt cei ce L-au primit cu bucurie mare ca păstorii din Betleem, și ca magii de la Răsărit, care aflând de nașterea Pruncului sfânt

au plecat îndată la locul nașterii și I s-au închinat și L-au slăvit împreună cu îngerii. Creștinii primelor veacuri au suferit cumplitele prigoane ale împăraților romani și mulți și-au dat viața cu bucurie și recunoștință pentru credința în Hristos Mântuitorul. Calendarul creștin este plin de numele martirilor credinței și a celor care peste veacuri l-au primit pe Hristos și au trăit după poruncile Lui, dobândind o viață împlinită și cu sens, care i-au făcut fericiți, aici și-n veșnicie.

La cealaltă extremă sunt însă cei ce nu L-au primit pe Pruncul Mântuitor, și au vrut să-L ucidă, precum Irod cel Mare, care, socotind că îi este pus în pericol tronul căuta să-I ia viața Pruncului și a ucis toți pruncii din Betleem și din împrejurimile Lui. Nu a fost singura dată! Sfinții evangheliști notează câteva situații în care Iisus a fost în pericol de a fi omorât, înainte de pătimirile Sale propriu-zise, fie prin ucidere cu pietre, fie prin aruncare în prăpastie, fie prin alte moduri (*Ioan 8, 4; 30; 10, 39; Luca 4, 29*). De fiecare dată însă Iisus s-a ferit cu prudență pentru a putea să-Și îndeplinească mai întâi misiunea pentru care a venit, iar pentru noi spre a lua un exemplu să ne ferim din calea răului.

Suntem pe punctul de a intra într-un nou an când, de obicei, privim către trecut cu mulțumire sau regret în funcție de ceea ce am realizat sau nu -, iar spre viitor cu speranță și dorință de mai bine și de noi împliniri.

De aceea consider că mesajul central al Evangheliei de astăzi este chemarea la primirea lui Hristos în viața noastră, la primirea iubirii lui Dumnezeu și la răspuns la iubirea Sa nemărginită, pe măsura puterilor noastre.

Hristos este prezent în Biserică și în lume până la sfârșitul veacurilor, cum El însuși a făgăduit. Prezența Lui este însă smerită și discretă așa cum a fost în ieslea Betleemului, pentru că El nu anulează libertatea omului, ci o respectă și pe celor buni și pe a celor răi. Nu a anulează nici libertatea lui Irod Idumeul, nici a „irozilor de astăzi și dintotdeauna”.

El ne cheamă însă să sesizăm și să vedem prezența și lucrarea Lui în Biserică și în lume și să-L primim în viața noastră. Un prunc mic nu are nici o putere decât prezența lui, nu poți decât să-l iubești și să-l ajuți să crească.

Un rol important pentru răspunsul la chemarea Mântuitorului îl are participarea la slujbele Bisericii, trăirea istoriei mântuirii care este actualizată și făcută accesibilă tuturor în slujbele Bisericii. De aici și importanța decisivă pentru creștini de a cunoaște sensul plener al sărbătorilor creștine și de participa cu această conștiință la slujbele Bisericii. Căci, aici suntem contemporani cu evenimentele din istoria mântuirii și participăm la ele și mergem împreună cu Hristos spre Împărăția lui Dumnezeu.

Să-I cerem să ne lumineze credința spre cunoașterea dumnezeirii Sale, așa cum ne rugăm la Sfânta Liturghie, înainte de citirea Evangheliei, zicând: „*Strălucește în inimile noastre, Iubitorule de oameni, Stăpâne,*

lumina cea curată a cunoașterii Dumnezeirii Tale și deschide ochii gândului nostru spre înțelegerea evanghelicelor Tale propovăduiri. Pune în noi și frica fericitelor Tale porunci, ca, toate poftele trupești călcând, să viețuim duhovnicește, cugetând și făcând toate cele ce sunt spre bună-plăcerea Ta. Că Tiu ești luminarea sufletelor și a trupurilor noastre, Hristoase Dumnezeule, și Ție slavă înălțăm, împreună și Celui fără de început al Tău Părinte și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.”

Să cerem ajutorul lui Dumnezeu în toate împrejurările vieții noastre și El ne va răspunde. Prin îndemnuri și parabole, Mântuitorul Iisus Hristos a subliniat necesitatea rugăciunii și mai ales necesitatea stăruinței în rugăciune, făgăduind totodată împlinirea cererilor adresate lui Dumnezeu printr-o astfel de rugăciune.

Îndemnul „*Privegheați și vă rugați*” revine mereu în îndrumările Sale referitoare la viața creștină autentică. Astfel, în contextul cuvântării eshatologice (Matei 24-25) îndemnă: „*Așadar, privegheați, că nu știți în care zi vine Domnul vostru (Matei 24, 42) și apoi, pentru exemplificare, spune Parabola celor zece fecioare (Matei 25, 1-13). „Privegheați și vă rugați ca să nu cădeți în ispită”, îi îndeamnă pe ucenici în Ghetsimani. Grăitoare pentru necesitatea stăruinței în rugăciune este Parabola cu judecătorul nedrept și văduva stăruitoare în care judecătorul cel nedrept este pus în antiteză cu Dumnezeu cel sfânt, drept și îndelung răbdător (Luca 18, 1-8). Evanghelistul Luca, relatând această parabolă, ține să precizeze: „Și le-a spus o parabolă, cum că trebuie să se roage în toată vremea și să nu-și piardă curajul.” În parabolă se relatează: „Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. Și în cetatea aceea era și o văduvă și venea la el zicând: Fă-mi dreptate asupra potrivnicului meu!...Și pentru o vreme n-a vrut; dar după aceea și-a zis în sine: Deși de Dumnezeu nu mă tem și de om nu mă rușinez, totuși, fiindcă aceasta nu-mi dă pace, îi voi face dreptate, ca să nu vină să mă necăjească la nesfârșit”. Concluzia Mântuitorului Hristos este: „Auziți voi ce spune judecătorul cel nedrept? Dar Dumnezeu nu le va face dreptate aleșilor Săi care strigă spre El ziua și noaptea, El, Care rabdă-ndelung pentru ei? Vă spun vouă că degrabă le va face dreptate. Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi El oare credință pe pământ?” (Luca 18, 6-8).*

Stăruința în rugăciune nu-I este necesară lui Dumnezeu, ea ne este necesară nouă pentru autodeterminarea noastră liberă, pentru identificarea noastră cu ceea ce cerem și pentru susținerea și întărirea credinței noastre slabe. Stăruința în rugăciune este necesară pentru ca viața noastră să devină o continuă stare de rugăciune: „*Rugați-vă neîncetat*” (I Tesaloniceni 5, 17). Numim aici stare de rugăciune așezarea liberă și conștientă a noastră într-

o comuniune cu Dumnezeu în care Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca centru și unica sursă a vieții noastre, Îl adorăm și-I aducem lauda și mulțumirea cuvenită pentru toate. Creștinul este chemat să dobândească această stare ca pe o stare permanentă în viața lui, ca astfel aceasta să devină un drum cu Hristos spre împărăția lui Dumnezeu.

Credința și rugăciunea trebuie să fie susținute de împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Să ne străduim permanent să împlinim cuvântul Lui. *„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom face locaș în el” (Ioan 14, 23)* ne-a asigurat Mântuitorul Iisus Hristos.